

— Нищо, нищо, стой, Кутупе! Тя побѣгна. Ей я, хи-и-и! . . .

И Здравко загледа пеперудата, която се завъртѣ надъ стобора и кацна тамъ.

По туй време дѣдо Ружинъ излѣзе на двора. Той държеше въ ржка дълга копраля.

— Тегли, Здравко, — прекръсти се той и дигна копралята . . — Гледай само колелата да не се залостятъ на вратника!

Здравко откачи синджиритѣ отъ срѣдната жегла и поведе биволитѣ. Колата проскърца и потегли. Брезю и Кутупѣ дигнаха глави, подушиха и запристѣпаха напредъ.

— Извий, извий малко къмъ крушата! Ха, тѣй! Тегли сега! — бързаше да застигне колата дѣдо Ружинъ.

Здравко, избърналъ лицето си къмъ биволитѣ, вървѣше заднишкомъ, дорде ги изведе на пжтя. А после прибра синджиритѣ въ едната си ржка и попита:

— Дѣдо, изъ горния ли пжтъ?

— Изъ горния, изъ горния! — настигна го дѣдо Ружинъ. — Тамъ е по-лекъ пжтя. Има припекъ.

Слънцето стрелна първитѣ си лжчи презъ клонитѣ на градинскитѣ дървета. Едни пѣргави, румени зайчета заиграха по бѣлитѣ стѣни на кжщитѣ. Откъмъ дворищата замириса на изпеченъ, топѣлъ хлѣбъ.

Орачитѣ минаха две-три улици и колата нагази изрутения, низъкъ пжтъ, който води къмъ нивитѣ. Дѣдо Ружинъ изпревари напредъ и взе синджиритѣ отъ Здравка.

— Дай ги, чедо! Дай да ги окачимъ на жеглитѣ. Нека си походятъ сами биволитѣ... — рече той и закачи синджиритѣ на вжтрешната жегла.

Следъ малко колата отби отъ пжтя и пое стърнищата. Надалеко, изъ равното поле, дордето ти погледъ стига, чернѣеха, на квадрати на квадрати, готовитѣ за сранъ ниви.

II.

Тази е тя, дѣдовата Ружинова нива. Отсамъ слога, шомъ изкласи житото, цѣфва метличината и се счекватъ отъ цвѣтъ черешитѣ. Каква е пѣстра и весела тя тогава! Сжщо като зеленъ килимъ, обнизанъ по краи-